

दानिएलको पुस्तक - साठी नम्बर

दानिएलको प्रार्थना र आठौँ राज्यको रहस्य: अन्तिम दिनहरूको एक प्रकाश

Jeff Pippenger

2024-01-24

प्रकाशको पुस्तकका सत्रौँ र अठारौँ अध्यायहरूमा एउटा स्वर्गदूतले यूहन्नालाई पोपसत्तामाथिको न्यायको दर्शन ल्याउँछ। त्यसको अन्तिम न्यायको विश्लेषणमा बाइबलीय भविष्यवाणीका राज्यहरूलाई प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

र यहाँ त्यो मन छ जससँग ज्ञान छ। ती सात टाउकाहरू सात पर्वत हुन्, जसमाथि ती स्त्री बस्दछे। अनि त्यहाँ सात राजा छन्: पाँच जना पतित भइसकेका छन्, र एक जना छ, अनि अर्को अझै आएको छैन; र जब ऊ आउँछ, उसले केही समयमात्र रहनुपर्छ। अनि त्यो पशु, जो थियो, र छैन, उही आठौँ हो, र ती सातमध्येकै हो, अनि विनाशतर्फ जान्छ। प्रकाश १७:९-११।

यूहन्नालाई आत्मिक रूपमा सन् १७९८ मा पुर्नजाइएको थियो, जहाँ उनलाई यो शिक्षा दिइयो कि पापीय स्त्रीलाई बोकेको पशुका सात शिरहरू सात राजाहरू हुन्। बाइबलीय भविष्यवाणीमा एक राजा भनेको एक राज्य हो, र एक राज्य शिर पनि हो। सन् १७९८ मा पाँच राज्यहरू पतन भइसकेका थिए र त्यतिबेला एउटा राज्य शासन गरिरहेको थियो। सातौँ राज्य अझ भविष्यकै थियो, र त्यसको प्रतिनिधित्व दस राजाहरूले गरेका थिए। त्यसपछि यूहन्नालाई यो जानकारी दिइयो कि आठौँ राज्य भनेको सातमध्येकै पापीय पशु हो। पापतन्त्र पाँचौँ राज्य थियो, र त्यसले प्राणघातक घाउ पाएको थियो; त्यसैले जब त्यसको प्राणघातक घाउ निको हुन्छ, तब त्यो सातमध्येकै आठौँ शिर बन्छ।

दानियेल अध्याय २ मा पहिलो चार राज्यहरू बाबेल, मादी-फारस, युनान र रोम हुन्। ती चार वास्तविक राज्यहरूले चार आत्मिक राज्यहरूको पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्, र तिनीहरू संयुक्त रूपमा प्रकाश अध्याय १७ का आठ राजाहरू, अथवा शिरहरू, लाई पहिचान गराउँछन्, किनकि येशूले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यसै कुराको आरम्भद्वारा चित्रित गर्नुहुन्छ। दानियेल अध्याय २ बाइबलको भविष्यवाणीका राज्यहरूको पहिलो उल्लेख हो, र प्रकाश अध्याय १७ अन्तिम, त्यसैले तिनीहरू एक-अर्कासँग सहमत हुनेपर्छ, किनकि परमेश्वर कहिल्यै परिवर्तन हुनुहुन्न।

१७९८ मा पतन भएको पाँचौँ राज्य आध्यात्मिक बेबिलोन, अर्थात् पोपसत्ता थियो। १७९८ मा सत्तामा रहेको छैटौँ राज्य त्यो दुई-सिङ्गे राज्य थियो, जसको प्रतिरूप मादी र फारसीहरूको दुई-सिङ्गे राज्यद्वारा देखाइएको थियो। सातौँ राज्य, जो दस राजाहरूले मिलेर बनेको छ, र जो १७९८ मा अझै आएको थिएन, त्यो एक-विश्व सरकार हो, जसको प्रतिरूप सिकन्दर महान्को एक-विश्व सरकार, अर्थात् ग्रीसद्वारा देखाइएको थियो। सातमध्येका आठौँ शिर त्यो पाँचौँ राज्य थियो, जसलाई प्राणघातक घाउ लागेको थियो, तापनि जब त्यो प्राणघातक घाउ निको पारियो तब त्यो फेरि जीवित भयो।

महान् वेश्याको न्याय आइतबारको व्यवस्था-सम्बन्धी संकटको “घडी”मा हुन्छ; अर्थात् त्यो समयावधि, जो संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्था लागू हुनासाथ आरम्भ हुन्छ र मानवीय अनुग्रह-अवधि समाप्त नहुन्जेलसम्म इतिहासभरि निरन्तर रहन्छ। त्यस “घडी”मा, जसलाई दानिएलमा “यी राजाहरूका दिनहरू” भनेर चिनाइएको छ, परमेश्वरले आफ्नो राज्य स्थापना गर्नुहुनेछ। त्यस “घडी”मा पछिल्लो वर्षा खन्याइँदै छ।

“उत्तरकालीन वर्षा तिनीहरूमाथि आइरहेको छ, जो शुद्ध छन्—त्यस बेला सबैले यसलाई पहिलेझैं प्राप्त गर्नेछन्।

“जब चार स्वर्गदूतहरूले छोडिदिन्छन्, ख्रीष्टले आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ। अन्तिम वर्षा तिनीहरूले बाहेक कसैले पनि पाउँदैनन्, जो आफूले सक्दो सबै गरिरहेका छन्।” Spalding and Magan, 3.

पछिल्लो वर्षाको उण्डेलाइ क्रमिक छ, किनकि यो न्यायसँग अनुरूप हुन्छ, र न्याय पनि क्रमिक नै हुन्छ। मिलेराइटहरूले उनीहरू दानियेल अध्याय दुईको प्रतिमाका खुट्टाको समयमै बाँचिरहेका छन् भन्ने बुझेका थिए। तिनीहरूले रोम नै अन्तिम पार्थिव राज्य हो भन्ने विश्वास गरे, र त्यसमा तिनीहरू सही थिए, तर तिनीहरूको समझ सीमित थियो।

“यी राजाहरूका दिनहरू” भन्ने वाक्यांश रोमको राज्यको इतिहासमा अवश्य देखा पर्छ, तर यो मूर्तिपूजक वा पोपीय रोमको इतिहास होइन; यो आधुनिक रोमको इतिहास हो। मिलेराइटहरूले मूर्तिपूजक र पोपीय रोमलाई एउटै राज्यका रूपमा लागू गरे, र त्यसो गर्दा तिनीहरूले यहूदाको अन्तिम राजाको (सिदकियाह) सम्बन्धमा इजकिएलको पुस्तकबाट एउटा खण्ड प्रयोग गरेर आफ्ना समझलाई समर्थन गरे।

र तँ, इस्राएलका अपवित्र दुष्ट प्रधान, जसको दिन आइसकेको छ, जब अधर्मको अन्त हुनेछ, परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ: मुकुटी हटाऊ, र मुकुट उतार। यो अब पहिलेझैं रहनेछैन; जो नीच छ, त्यसलाई उच्च पार, र जो उच्च छ, त्यसलाई नीच पार। म यसलाई उल्ट्याउनेछु, उल्ट्याउनेछु, उल्ट्याउनेछु; र यो अब रहनेछैन, जबसम्म त्यो नआउँदैन जसको अधिकार यसमाथि छ; अनि म यो उसैलाई दिनेछु। इजकिएल 21:25-27।

सिदकियाहदेखि तीनवटा राज्यहरू हुनेथिए, जो “उल्टाइने” थिए, र जसले ख्रीष्टतर्फ डोर्‍याउने थिए, जसको शासन गर्ने “अधिकार” हो। बाबेल, मादी-फारस र युनान सबै रोमको राज्य आउँदासम्म परास्त गरिने थिए, र त्यस चौथो राज्यको इतिहासको क्रममा ख्रीष्ट आउनुहुने थियो र एउटा राज्य स्थापित गर्नुहुने थियो। उहाँले ठ्याक्कै त्यही कार्य गर्नुभयो।

राष्ट्रलाई शीघ्र विनाशतर्फ डोर्‍याइरहेकाहरूमा तिनीहरूका राजा सिदकियाह सबैभन्दा अगुवा थिए। अगमवक्ताहरू मार्फत दिइएका परमप्रभुका परामर्शलाई पूर्ण रूपमा त्यागेर, नबूकदनेसरप्रति आफूले तिर्नुपर्ने कृतज्ञताको ऋण बिर्सेर, इस्राएलका परमेश्वर परमप्रभुको नाउँमा खाएको आफ्नो निष्ठाको गम्भीर शपथ उल्लङ्घन गरेर, यहूदाका राजाले अगमवक्ताहरूका विरुद्ध, आफ्ना उपकारीका विरुद्ध, र आफ्ना परमेश्वरका विरुद्ध विद्रोह गरे। आफ्नै बुद्धिको व्यर्थ घमण्डमा उसले इस्राएलको समृद्धिको प्राचीन शत्रुतर्फ सहायता खोज्न फर्क्यो, “आफ्ना दूतहरू मिश्रमा पठाउँदै, ताकि तिनीहरूले उसलाई घोडाहरू र धेरै मानिसहरू देऊन्।”

“‘के ऊ सफल हुनेछ?’ यसरी प्रत्येक पवित्र भरोसालाई नीचतापूर्वक धोका दिने त्यस व्यक्तिको विषयमा प्रभुले सोध्नुभयो; ‘यस्ता काम गर्ने मानिस के उम्कनेछ? अथवा उसले करार भङ्ग गरेर उद्धार पाउनेछ?’ प्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ, ‘मेरो जीवनको शपथ, निश्चय नै जसले उसलाई राजा बनायो, त्यही राजाले बस्ने ठाउँमा, जसको शपथ उसले तुच्छ ठान्यो, र जसको करार उसले भङ्ग गर्‍यो, उसैसँग बाबेलको बीचमा ऊ मर्नेछ। न त फिरऊनले आफ्नो शक्तिशाली सेना र ठूलो भीडद्वारा युद्धमा उसको पक्षमा केही गर्न सक्नेछ: ... किनकि उसले करार भङ्ग गरेर शपथलाई तुच्छ ठान्यो; हेर, उसले आफ्नो हात दिइसकेको थियो, र यी सबै काम गरिसकेको छ, त्यसैले ऊ उम्कनेछैन।’ इजकिएल 17:15-18।”

“‘अपवित्र दुष्ट प्रधान’ माथि अन्तिम हिसाबको दिन आइपुगेको थियो। ‘मुकुटाकार पट्टी हटाओ,’ परमप्रभुले आज्ञा गर्नुभयो, ‘र मुकुट उतार।’ ख्रीष्ट स्वयम्ले आफ्नो राज्य स्थापना नगरेसम्म यहूदालाई फेरि कुनै राजा पाउने अनुमति दिइने थिएन। दाऊदको घरानाको सिंहासनको विषयमा ईश्वरीय घोषणा यस्तो थियो: ‘म यसलाई उल्टाउनेछु, उल्टाउनेछु, उल्टाउनेछु,’ ‘र त्यो अब रहनेछैन, जबसम्म उहाँ नआउनुहुन्छ जसको अधिकारको कुरा हो; र म त्यो उहाँलाई दिनेछु।’ इजकिएल 21:25-27।” Prophets and Kings, 450, 451.

मिलर सही थिए, तर उहाँको बुझाइ सीमित थियो, किनकि ख्रीष्टले मानिसहरूको बीचमा हिँड्दा स्थापना गर्नुभएको राज्य अन्तिम पृथ्वीको राज्य थिएन। मूर्तिपूजक रोमको राज्यपछि अझै चार राजाहरू आउन बाँकी थिए। यद्यपि, ख्रीष्टले क्रूसमा “अनुग्रह” को राज्य स्थापना गर्नुभयो, तर त्यो राज्य प्रकाश अध्याय सत्रका दस राजाहरूका दिनहरूमा स्थापना गरिएको थिएन, न त पछिल्लो वर्षाको समयमा नै स्थापना गरिएको थियो। ख्रीष्टले अन्तिम दिनहरूमा स्थापना गर्नुहुने राज्य उहाँको “महिमा” को राज्य हो। सिस्टर ह्वाइट यी दुवै राज्यहरूबारे प्रत्यक्ष रूपमा

बोल्नुहुन्छ।

मिलराइटहरूले बुझेका थिए कि चौथो राज्यको इतिहासको अवधिमा ख्रीष्टले एउटा राज्य स्थापना गर्नुभयो, र तिनीहरू सही थिए, तर तिनीहरूको बुझाइ सीमित थियो। चौथो राज्यको इतिहासमा ख्रीष्टले “अनुग्रह” को राज्य स्थापना गर्नुभयो, र आठौँ राज्यको इतिहासमा उहाँले आफ्नो “महिमा” को राज्य स्थापना गर्नुभयो। उहाँले “अनुग्रह” को राज्य स्थापना गर्नुभएको इतिहासमा पेन्टेकोस्टको समयमा पवित्र आत्मा खन्याइयो। पेन्टेकोस्टले त्यस इतिहासमा हुने पछिल्लो वर्षाको खन्याइलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछ, जहाँ उहाँले आफ्नो “महिमा” को राज्य स्थापना गर्नुहुन्छ।

पेन्टेकोस्टको सन्देश ख्रीष्टको शाब्दिक पुनरुत्थानको सन्देश थियो। पछिल्लो वर्षाको सन्देश, कम्तीमा आंशिक रूपमा, भविष्यसूचक पहेलीले प्रस्तुत गरेको प्रतीकात्मक पुनरुत्थानको सन्देश हो—अर्थात् सातमध्ये आठौँ हुने सत्ता, जसको परिपूर्ति पशुमा हुन्छ, तथा पृथ्वीको पशुका दुई सिङहरू पनि। चौथो र आठौँ राज्यहरूमा नै ख्रीष्टले आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुन्छ।

प्रभुको नाममा चेलाहरूले गरेको घोषणा प्रत्येक दृष्टिले सही थियो, र त्यसले संकेत गरेका घटनाहरू त्यही बेला घटिरहेकै थिए। “समय पूरा भएको छ, र परमेश्वरको राज्य नजिक आएको छ,” यही तिनीहरूको सन्देश थियो। “त्यो समय”—दानियेल ९ का उनन्सत्तरी हप्ताहरू, जो मसीह, “अभिषिक्त जन,” सम्म फैलिनुपर्ने थिए—समाप्त हुँदा, यर्दनमा यूहन्नाद्वारा बप्तिस्मा पाएपछि ख्रीष्टले आत्माको अभिषेक प्राप्त गर्नुभएको थियो। अनि तिनीहरूले निकट भनी घोषणा गरेको “परमेश्वरको राज्य” ख्रीष्टको मृत्युबाट स्थापित भयो। यो राज्य तिनीहरूलाई विश्वास गर्न सिकाइएझैं कुनै सांसारिक साम्राज्य थिएन। न त त्यो भविष्यको, अमर राज्य नै थियो, जुन तब स्थापित गरिनेछ जब “सम्पूर्ण आकाशमुनिको राज्य, प्रभुत्व, र राज्यको महानता परमप्रधानका पवित्र जनहरूलाई दिइनेछ,” त्यो अनन्त राज्य, जसमा “सबै प्रभुत्वहरूले उहाँको सेवा गर्नेछन् र उहाँको आज्ञापालन गर्नेछन्।” दानियेल ७:२७। बाइबलमा प्रयोग भएअनुसार, “परमेश्वरको राज्य” भन्ने अभिव्यक्तिले अनुग्रहको राज्य र महिमाको राज्य दुवैलाई जनाउँछ। अनुग्रहको राज्यलाई पावलले हिब्रूहरूलाई लेखिएको पत्रमा प्रस्तुत गरेका छन्। हाम्रा दुर्बलताहरूको अनुभूतिमा “स्पर्शित” हुने करुणामय मध्यस्थ ख्रीष्टतर्फ संकेत गरिसकेपछि, प्रेरित यसो भन्छन्: “यसकारण हामी साहससाथ अनुग्रहको सिंहासनकहाँ जाऔँ, ताकि हामीले कृपा पाऔँ, र आवश्यकता परेको समयमा सहायता गर्न अनुग्रह भेट्दाऔँ।” हिब्रू ४:१५, १६। अनुग्रहको सिंहासनले अनुग्रहको राज्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ; किनकि सिंहासनको अस्तित्वले राज्यको अस्तित्वलाई सूचित गर्दछ। आफ्ना धेरै दृष्टान्तहरूमा ख्रीष्टले “स्वर्गको राज्य” भन्ने अभिव्यक्तिलाई मानिसहरूको हृदयमाथि ईश्वरीय अनुग्रहको कार्य जनाउन प्रयोग गर्नुहुन्छ।

“अतः महिमाको सिंहासनले महिमाको राज्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ; र यस राज्यको उल्लेख मुक्तिदाताका यी वचनहरूमा गरिएको छ: ‘जब मानिसको पुत्र आफ्नो महिमामा, र सबै पवित्र स्वर्गदूतहरू उहाँका साथ आउनेछन्, तब उहाँ आफ्नो महिमाको सिंहासनमा विराजमान हुनुहुनेछ; र उहाँका सामु सबै जातिहरू भेला गरिनेछन्।’ मत्ती २५:३१, ३२। यो राज्य अझै भविष्यकै कुरा हो। यो ख्रीष्टको दोस्रो आगमन नभएसम्म स्थापना गरिनेछैन।”

“अनुग्रहको राज्य मानिसको पतन भएलगत्तै स्थापित गरिएको थियो, जब दोषी मानवजातिको उद्धारका निम्ति एक योजना रचियो। त्यसबेला यो परमेश्वरको उद्देश्यमा र उहाँको प्रतिज्ञाद्वारा अस्तित्वमा थियो; र विश्वासद्वारा मानिसहरू त्यसका प्रजाहरू बन्न सक्थे। तथापि, यो वास्तवमा ख्रीष्टको मृत्यु नहुँदासम्म स्थापित भएको थिएन। आफ्नो पार्थिव मिशनमा प्रवेश गरिसक्नुभएपछि पनि, मानिसहरूको हठ र कृतघ्नताबाट क्लान्त हुनुभएका मुक्तिदाता कलवरीको बलिदानबाट पछि हट्न सक्नुहुन्थ्यो। गेथसमनीमा शोकको कचौरा उहाँको हातमा थरथरायो। त्यतिबेला पनि उहाँले आफ्नो निधारबाट रगत-मिश्रित पसिना पुछेर दोषी मानवजातिलाई आफ्नै अधर्ममा नष्ट हुन छोड्न सक्नुहुन्थ्यो। यदि उहाँले त्यसो गर्नुभएको भए, पतित मानिसहरूका लागि कुनै उद्धार हुने थिएन। तर जब मुक्तिदाताले आफ्नो प्राण त्यागनुभयो, र आफ्नो अन्तिम श्वाससँगै, ‘पूरा भयो,’ भनी पुकार्नुभयो,

तब उद्धारको योजनाको परिपूर्ति सुनिश्चित भयो। अदनमा पापी जोडीलाई दिइएको मुक्तिको प्रतिज्ञा अनुमोदित भयो। अनुग्रहको राज्य, जो यसअघि परमेश्वरको प्रतिज्ञाद्वारा अस्तित्वमा थियो, त्यसैबेला स्थापित भयो।”

यसरी ख्रीष्टको मृत्यु—त्यही घटना जसलाई चेलाहरूले आफ्ना आशाको अन्तिम विनाशको रूपमा हेरेका थिए—त्यही नै थियो जसले त्यसलाई सदाका लागि निश्चित बनायो। यद्यपि त्यसले तिनीहरूलाई कठोर निराशामा ल्याएको थियो, तथापि त्यो प्रमाणको पराकाष्ठा थियो कि तिनीहरूको विश्वास सही भएको थियो। जुन घटनाले तिनीहरूलाई शोक र निराशाले भरिदिएको थियो, त्यही नै थियो जसले आदमका प्रत्येक सन्तानका निम्ति आशाको ढोका खोल्थ्यो, र जसमा सबै युगहरूभरि परमेश्वरका सबै विश्वासयोग्य जनहरूको भविष्यको जीवन र अनन्त आनन्द केन्द्रित थियो।

“अनन्त कृपाका उद्देश्यहरू, शिष्यहरूको निराशामार्फत पनि, आफ्नो परिपूर्तिर्तर्फ अघि बढिरहेका थिए। यद्यपि तिनका हृदयहरू उहाँको शिक्षाको दैवी अनुग्रह र शक्तिद्वारा जितिएका थिए, जसले ‘कहिल्यै कुनै मानिसले यसरी बोलेको थिएन’ भनी बोल्नुभयो, तथापि येशूप्रतिको तिनको प्रेमको शुद्ध सुनमा सांसारिक घमण्ड र स्वार्थी महत्वाकाङ्क्षाहरूको नीच मिश्रधातु पनि मिसिएको थियो। पास्काको कोठामा पनि, त्यस गम्भीर घडीमा, जब तिनका गुरु गेतसमनीको छायामा प्रवेश गरिसक्नुभएको थियो, तिनीहरूका बीचमा ‘तिनीहरूमध्ये को महान् ठहरिने भन्ने विषयमा विवाद भयो।’ लूका 22:24। तिनको दृष्टि सिंहासन, मुकुट, र महिमाले भरिएको थियो, जबकि तिनका सामुन्ने नै बगैंचाको लज्जा र पीडा, न्यायसभाको दृश्य, र कलवरीको क्रूस परेको थियो। तिनको हृदयको घमण्ड, सांसारिक महिमाको तृष्णा नै त्यस्तो कारण थियो जसले तिनीहरूलाई आफ्नो समयको झूटा शिक्षामा यति कडाइका साथ टाँसिरहने तुल्यायो, र मुक्तिदाताका ती वचनहरूलाई बेवास्ता गर्न लगायो, जसले उहाँको राज्यको वास्तविक स्वरूप प्रकट गरेका थिए र उहाँको पीडा तथा मृत्युतर्फ संकेत गरेका थिए। अनि यी भूलहरूको परिणामस्वरूप त्यो परीक्षा आयो—कठोर तर आवश्यक—जुन तिनको सुधारका निम्ति अनुमति दिइएको थियो। यद्यपि शिष्यहरूले आफ्नो सन्देशको अर्थ गलत बुझेका थिए, र आफ्ना अपेक्षाहरू साकार हुनेछन् भन्ने कुरा बुझ्न असफल भएका थिए, तैपनि तिनीहरूले परमेश्वरले तिनीहरूलाई दिनुभएको चेतावनी प्रचार गरेका थिए, र प्रभुले तिनको विश्वासलाई प्रतिफल दिनुहुने थियो र तिनको आज्ञाकारितालाई आदर गर्नुहुने थियो। सबै जातिहरूमा आफ्ना पुनर्जीवित प्रभुको महिमामय सुसमाचार उद्घोष गर्ने कार्य तिनीहरूलाई सुम्पिनु थियो। तिनीहरूका निम्ति अत्यन्त तीतो जस्तो देखिएको अनुभव, यही कार्यको तयारी गराउन अनुमति दिइएको थियो।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 347, 348.

प्रकाशको पुस्तकमा “बुद्धि भएको मनले” “एउटा मानिसको संख्या” गन्ती गर्छ, र यो चिन्छ कि “त्यो मानिस” सातमध्येबाटै आएको आठौँ राज्य पनि हो। “पापको मानिस” पृथ्वीका राजाहरू र व्यापारीहरूमाथि शासन गर्ने आठौँ राज्यको शिर हो, जससँग सातवटा मण्डलीहरू सतावटको निन्दाबाट बचनका लागि मिल्छन्, र जो धेरै पानीहरूमाथि आसन जमाएर बसेको छ।

अनि उसले मलाई भन्यो, तिमीले देखेका ती जलहरू, जहाँ त्यो वेश्या बसिरहेकी छ, ती मानिसहरू, भीडहरू, राष्ट्रहरू, र भाषाहरू हुन्। प्रकाश 17:15।

“पापको मानिस” ले राजनीतिक, आर्थिक, धार्मिक, र नागरिक संसारमाथि शासन गर्छ, र सबै मानिसहरूमाथि पनि—ती बाहेक, जसले पशु, त्यसको प्रतिमा, त्यसको छाप, र त्यसको नामको सङ्ख्यामाथि विजय प्राप्त गरेका छन्।

अनि मैले आगोसँग मिसिएको जस्तो काँचको समुद्र देखें; र तिनलाई, जसले जनावरमाथि, त्यसको मूर्तिमाथि, त्यसको छापमाथि, र त्यसको नामको सङ्ख्यामाथि विजय प्राप्त गरेका थिए, परमेश्वरका वीणाहरू लिई त्यस काँचको समुद्रमाथि उभिएका देखें। अनि तिनीहरूले यसो भन्दै परमेश्वरका सेवक मोशाको गीत, र थुमाको गीत गाउँछन्, “हे सर्वशक्तिमान् प्रभु परमेश्वर, तपाईंका कामहरू महान् र अद्भुत छन्; हे सन्तहरूका राजा, तपाईंका मार्गहरू न्यायी र सत्य छन्।” प्रकाश 15:2, 3.

“ज्ञानको वृद्धि” लाई बुझ्ने “बुद्धिमान” हरू, जब येशू ख्रीष्टको प्रकाश प्रकट गरिन्छ, तिनीहरू नै ती हुन् जससँग “बुझाइ” छ र जसले “पशुको संख्या गन्ती गर्छन्; किनकि त्यो मानिसको संख्या हो; र उसको संख्या छ सय छैसठ्ठी हो।” त्यो “बुझाइ” ले येशूले कुनै भविष्यवाणीको मोहोर खोल्नुहुँदा सधैं घट्ने तीन-चरणीय परीक्षाको प्रक्रियाको एक अंशलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। यसैले तिनीहरूले “उसको नामको संख्या” माथि “विजय प्राप्त गरेका” छन् भनी उल्लेख गरिएको हो।

विजय प्राप्त गर्नु भनेको एउटा परीक्षा पार गर्नु हो, र जो “बुद्धिमान” छन् र “बुझ्दछन्” तिनीहरूले 666 संख्यासँग सम्बन्धित विजय प्राप्त गर्छन्, अनि पदले त्यहाँ आठ राज्यहरू छन्, र आठौँ सातमध्येबाटै हो, भन्ने कुरा पनि पहिचान गराउँछ। त्यो “गोप्य कुरा” दानियेल अध्याय दुईमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि दानियेलको प्रार्थना “गोप्य कुरा” बुझ्नका लागि थियो। त्यहाँ आठ राज्यहरू छन्, आठौँ राज्य सातमध्येबाटै हो, र त्यस राज्यको संख्या 666 हो भन्ने प्रकाश नै दानियेलले आफ्नो प्रार्थनाद्वारा प्राप्त गरेको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको गोप्य कुरा हो, र दानियेलले परमेश्वरका अन्तिम दिनहरूका “बुद्धिमान” हरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

दानियेलले अन्तिम दिनहरूका “बुद्धिमान” हरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसलाई दानियेल दुईको खोलिएको गोप्य कुरा प्रकट गरिएको छ; र त्यो गोप्य कुरा यो प्रकाश हो कि बाइबलको भविष्यवाणीमा राज्यहरूको अन्तिम र पहिलो सन्दर्भ यही हो कि त्यस प्रतिमामा आठ राज्यहरू छन्। त्यो प्रकाशले दानियेल अध्याय दुईसम्बन्धी मिलेराइट बुझाइलाई समर्थन गर्छ, तर एक पटक त्यो चित्रासाथ दस गुणा बढी उज्यालो भएर चम्कन्छ। त्यसको त्यो दस गुणा बढी चमकले एउटा परीक्षाको प्रतिनिधित्व गर्छ, जसमा “बुद्धिमान” हरूले विजय प्राप्त गर्छन्; किनकि सातमध्येबाट भएको आठौँ राज्य नै द्रागन, पशु र झूटा अगमवक्ताको त्रिगुणात्मक एकता भएको छैटौँ राज्य पनि हो। यसरी, द्रागन, पशु र झूटा अगमवक्ता सबै नै छैटौँ राज्य हुन्, र संयुक्त रूपमा तिनीहरूले 666 को प्रतिनिधित्व गर्छन्।

दानियेल अध्याय दुईको प्रकाशद्वारा नबूकदनेसरको परीक्षा भयो, र ऊ त्यस परीक्षामा असफल भयो। दानियेल दुईमा, दानियेलले त्यस “बुद्धिमान” जनहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जसले मूर्तिको रहस्यसम्बन्धी परीक्षा उत्तीर्ण गर्छन्। अध्याय तीनमा नबूकदनेसरले त्यही एउटै परीक्षामा असफल हुने दुष्टहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। नबूकदनेसर, पहिलो राज्यको पहिलो राजाको रूपमा, अन्तिम राज्यको अन्तिम राजालाई प्रतिनिधित्व गर्छ। यसर्थ उसले “पापको मानिस”लाई प्रतिनिधित्व गर्छ, अर्थात् भविष्यवाणीको त्यो मानिस, जसलाई सातवटा मण्डलीहरूले समात्छन्। मानिस छैटौँ दिनमा सृष्टि गरिएको थियो, त्यसैले छ संख्या मानवजातिको संख्या हो। नबूकदनेसरको संख्या छ हो। नबूकदनेसर ६६६ को संख्याको परीक्षामा असफल भयो, र अन्तिम दिनहरूका दुष्टहरूको प्रतिनिधित्व गर्छ। पापको मानिसको प्रतीकको रूपमा, उसको संख्या छ हो।

राजा नबूकदनेसरले सुनको एउटा मूर्ति बनायो, जसको उचाइ साठी हात र चौडाइ छ हात थियो; उसले त्यसलाई बाबेल प्रान्तको दूरा मैदानमा खडा गरायो। दानियेल ३:१।

सुनको मूर्ति साठी हात उचाइको र छ हात चौडाइको थियो, र त्यो नबूकदनेसरद्वारा बनाइएको थियो, जसको संख्या छ हो। त्यो मूर्ति दोस्रो अध्यायको मूर्तिसम्बन्धी प्रकाशको विरुद्ध विद्रोहमा खडा गरिएको थियो, र जब तपाईंले नबूकदनेसरको संख्या छ हो भन्ने कुरा बुझ्नुहुन्छ, तब मूर्तिको तिनपटक गरिएको वर्णन छ, छ, छसँग बराबर ठहरिन्छ।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“सदासर्वदा टिकिरहने एउटा साम्राज्य र वंशको स्थापना गर्ने विचारले त्यस शक्तिशाली शासकलाई अत्यन्तै प्रबल रूपमा आकर्षित गर्‍यो, जसको बाहुबलको सामना गर्न पृथ्वीका राष्ट्रहरू असमर्थ भएका थिए। असीम महत्वाकाङ्क्षा र स्वार्थी गर्वबाट जन्मिएको उत्साहका साथ, यसलाई कसरी पूरा गर्न सकिन्छ भन्ने विषयमा उनले आफ्ना ज्ञानी पुरुषहरूसँग परामर्श गरे। महान् प्रतिमाको सपनासँग सम्बन्धित उल्लेखनीय ईश्वरीय व्यवस्थाहरूलाई बिर्सेर; यसबाहेक, इस्राएलका परमेश्वरले आफ्ना सेवक दानियेलद्वारा त्यस प्रतिमाको अर्थ स्पष्ट पारिदिनुभएको थियो, र यस व्याख्यासँग सम्बन्धित भएर राज्यका ठूला पुरुषहरूलाई लज्जास्पद मृत्युबाट बचाइएको थियो भन्ने कुरा पनि बिर्सेर; आफ्नै शक्ति र सर्वोच्चता स्थापित गर्ने आफ्नो अभिलाषाबाहेक अरू सबै

कुरा बिर्सैर, राजाले र उनका राज्य-परामर्शदाताहरूले सकिने हरेक उपायद्वारा बाबेललाई सर्वोच्च र सार्वभौमिक निष्ठाको योग्य ठहराउँदै उच्च पार्ने प्रयत्न गर्ने निश्चय गरे।

“पृथ्वीका राष्ट्रहरूका निम्ति आफ्नो उद्देश्य परमेश्वरले राजा र प्रजालाई प्रकट गर्नुभएको जुन प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्वद्वारा थियो, अब त्यसलाई मानवीय शक्तिको महिमाकरणको सेवामा लगाइने थियो। दानिएलको व्याख्यालाई अस्वीकार गरिने र बिर्सिइने थियो; सत्यलाई गलत अर्थ लगाइने र गलत रूपमा प्रयोग गरिने थियो। मानिसहरूको मनमा भविष्यका महत्त्वपूर्ण घटनाहरू प्रकट गर्न स्वर्गद्वारा नियुक्त गरिएको प्रतीकलाई, परमेश्वरले संसारले ग्रहण गरोस् भनी चाहनुभएको ज्ञानको प्रसारमा बाधा पुऱ्याउन प्रयोग गरिने थियो। यसरी महत्त्वाकाङ्क्षी मानिसहरूका युक्तिहरूद्वारा, शैतानले मानव जातिका निम्ति रहेको ईश्वरीय उद्देश्यलाई विफल पार्न खोजिरहेको थियो। मानवजातिको शत्रुलाई थाहा थियो कि भ्रमसँग नमिसिएको सत्य उद्धार गर्न सामर्थ्यवान् शक्ति हो; तर जब त्यसलाई आत्मोन्नतिको निम्ति र मानिसहरूका योजनाहरूलाई अघि बढाउन प्रयोग गरिन्छ, तब त्यो दुष्टताका निम्ति शक्ति बन्छ।”

“आफ्नो धनी खजाना-भण्डारबाट नबूकदनेसरले एउटा महान् सुनको प्रतिमा बनाउन लगाए, जुन आफ्नो सामान्य विशेषताहरूमा दर्शनमा देखिएको प्रतिमासँग मिल्दोजुल्दो थियो, केवल त्यस एक बुँदामा बाहेक कि त्यो जुन पदार्थबाट बनेको थियो, त्यसमा भिन्न थियो। आफ्ना अन्यजातीय देवताहरूका भव्य प्रतिरूपहरूसँग तिनीहरू जति अभ्यस्त भए तापनि, कल्दीहरूले यसअघि यति प्रभावशाली र राजसी अर्को कुनै वस्तु कहिल्यै उत्पादन गरेका थिएनन् जति यो दैदीप्यमान प्रतिमा थियो, जसको उचाइ साठी हात र चौडाइ छ हात थियो। र जहाँ मूर्तिपूजा सर्वत्र व्यापक थियो, त्यस्तो देशमा, बाबेलको महिमा तथा त्यसको वैभव र शक्तिको प्रतिनिधित्व गर्ने, दूराको मैदानमा रहेको त्यो सुन्दर र अमूल्य प्रतिमालाई उपासनाको वस्तुको रूपमा समर्पित गरिनु कुनै आश्चर्यको कुरा थिएन। तदनुसार त्यही व्यवस्था गरियो, र एउटा आदेश जारी भयो कि समर्पणको दिनमा सबैले प्रतिमाको अगाडि निहुरेर बाबेलीय शक्तिप्रति आफ्नो सर्वोच्च निष्ठा प्रकट गर्नुपर्छ।” अगमवक्ताहरू र राजाहरू, 504, 505.